

Medicina social

Lluita social contra la tuberculosi

A la llum dels coneixements actuals i amb el que es desprèn de l'experiència, en els països on s'ha aconseguit en gran escala la disminució de la malaltia tuberculosa, pot concloure's, que per obtenir aquest resultat és indispensable: 1r. Reduir en el possible les contingències del contagi; 2n. Evitar les reinfeccions massives; 3r. Procurar al poble un mínimum de condicions de vida higiènica que el capacitin per resistir individualment els perills de contagi i la reviviscència d'un antic focus latent.

Per això aconseguir, a semblança del que passa amb les guerres modernes, no n'hi ha prou amb movilitzar un exèrcit especialitzat, sinó que precisa l'actuació de tots els elements socials amb el màxim esforç, des de l'Estat fins a l'últim ciutadà, cada u dintre la seva esfera. Anem a veure el paper que a cada element social pertoca en la incruenta lluita contra la tuberculosi.

Al Estat li pertoca legislar i fer complir la llei, en el referent a les condicions sanitàries del treball, duració de la jornada i retribució suficient.

Condicions de l'habitació humana, amb un mínimum de capacitat, ventilació i llum natural, aigua i desaiqüies. Impedir, per tots els medis, l'amuntegament humà en els llocs de repòs.

Evitar la lliure circulació de malalts tuberculosos avançats, regulant la immigració d'estrangers en tals condicions i la emigració dels naturals del país, assimilant-los als efectes de malalties epidèmiques. Molts d'aquests infeliços malalts, ignorant que ho són, en sentir-se incapacitats per a fer el treball dur que fins allavors havien fet, a l'esquer dels bons jornals que als tallers i fàbriques de les grans agrupacions urbanes es guanyen, allà se'n van, posant-se en pitjors condicions per falta d'hàbit del medi, i contagiant els companys de treball i de la llar. Altres, més avançats en llur malaltia, van als centres urbans en busca d'assistència benèfica, millor organitzada en les grans urbs que en les poblacions rurals.

Deu l'Estat també impedir l'actual barreja dels tuberculosos amb els malalts d'altres malalties, en els hospitals i clíniques; puix causa feredat veure un tuberculós avançat entre una convalescent de neumònia i un de tifoidea o grippe o d'altres malalties, que els posen en estat d'inferioritat orgànica de defensa i, per tant, més sensibles a les infeccions i reinfeccions. Aiximateix, per mitjà de la inspecció mèdico-escolar, deu separar de les escoles els nens tuberculosos i els mestres en iguals condicions de malaltia.

Ha d'obligar els municipis que isolin i cuidin els seus tuberculosos pobres. Mes això ultrapassaria de molt la possibilitat econòmica dels mateixos, si abans no s'aconseguia la implantació del segur especial de tuberculosi, puix la llarga durada de la malaltia, per terme mig un tres anys, fa que els obrers i la classe mitja, sobretot en arribar al terç han esgotat tota la seva resistència econòmica, anant a parar a la indigència i, per tant, a l'assistència pública, que carreguen massa. Però, si mentre han treballat i guanyat, han assegurat la seva possibilitat de caure per tuberculosi, seran atesos més de bonhora; condició imprescindible per assolir la curació, minvaran els perills de difusió de la malaltia i no carregaran l'assistència pública amb enormes despeses inútils, per ésser tan avançat el mal que dificulta o impossibilita el retorn a la salut, i inútils perquè ja han contagiats els qui els rodegen.

Es per totes aquestes raons que l'Estat deu afavorir, legislant i amb tots els seus recursos, l'establiment del segur social contra la tuberculosi.

A més, l'Estat ha de contribuir a aquesta llista amb els seus recursos econòmics, contribuint, en primer terme, a fer viable el segur contra la tuberculosi, en la mida necessària; creant on no n'hi hagi els establiment necessaris al diagnòstic, isolament i tractament dels tuberculosos; fomentant i subvencionant, el més esplèndidament pos-